

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

hjelpe de private Rutebiler i Sønderborg Amt, hvis Lovforslaget ikke blev vedtaget; thi i saa Fald vilde, som det er oplyst, Amtet selv overtage og drive disse Rutebiler, som den nu efter Overenskomsten overlader til Statsbanerne.

Det er ikke noget nyt Princip, der her skabes i Forhold til den bestaaende Rutebillov, ifølge hvilken det dog ikke er forbudt Jernbanerne at drive Rutebiler, naar de kan faa den fornødne Koncession af Amtet.

Jeg kan i øvrigt, foranlediget ved det ærede Medlem Hr. Vanggaards Udtalelser, som jeg i mangt og meget kan tiltræde, godt tænke mig i denne Debat at gaa et Skrift videre i min Betragtning af dette Forhold og endda stadig holde mig indenfor den bestaaende Rutebillovs Bestemmelser. Jeg er enig i den Betragtning, der nu er kommet frem her, og som ogsaa offentligt er fremsat af Generaldirektør Knutzen, at det var en Fejl, at Banerne ikke for lang Tid siden optog Rutebilsdrift som Supplement til Banedriften. I Stedet for sad vi her i 1918 og vedtog 40 Privatbaner, som heldigvis ikke er blevet til noget. Men da var hele Mentaliteten fra Rigsdagens Side endnu indstillet paa, at det var Banerne, der var det vigtigste.

Jeg kan meget vel tænke mig, at Baner — og det gælder baade Privatbaner og Statsbaner —, som kører med et af Bilkonkurrencen paaført uhjælpeligt Underskud, kan komme til at staa overfor den Mulighed at forhandle med et Amt eller en Egns Kommuner ud fra den Betragtning, at enten maa vedkommende Bane nedlægges, fordi den ikke kan opretholdes — hvis det er en Statsbane, af statsfinansielle Grunde, hvis det er en Privatbane, af Hensyn til Kommunerne, som skal dække Underskuddet —, eller ogsaa maa der gives den Koncession paa saadanne Bilruter, som direkte berører vedkommende Bane, løber langs Banelinien og konkurrerer haardest med den, for at der derigennem kan skaffes Mulighed for under rimelige økonomiske Vilkaar at betjene en Egns Trafikbehov ved en kombineret Bil- og Banedrift.

Det ærede Medlem Hr. Hedelund fremholdt meget stærkt, at den Ordning, der her foreslaas, gik ud over de bestaaende private Rutebiler i Sønderborg Amt. Men Spørgsmaalet er, om der kan siges at være bristede Forudsætninger for de paagældende, og det mener jeg ikke, der kan. Indehaverne har faaet deres Koncession paa

5 Aar, de har ikke faaet den længere, og de har maattet være belavede paa, at den ikke blev givet længere.

Det ærede Medlem spurgte mig, om der nu var truffet nogen anden Ordning med Hensyn til Salget af Ruter. Jeg vil deroverfor gerne med den højtærede Formands Tilladelse oplæse en Del af et Cirku-lære, som jeg den 29. Juli 1930, altsaa for 2 Aar siden, har udsendt til Amterne, og som ogsaa er kendt af alle Rutebilejere, saaledes at de i Virkeligheden ved, hvorledes Landet ligger for dem. Jeg skriver deri:

„Da Ministeriet har bragt i Erfaring, at forskellige Omnibus- og Fragt-automobilruter ved gentagen Overdragelse staa i Fare for at blive overkapitaliseret“ — det er altsaa et lidt andet Slags Salg end det, det ærede Medlem her talte om — „skal man tjenstlig anmode D'Herrer Amtmænd om at have Opmærksomheden henvendt paa de Betingelser, der fastsættes for Overdragelsen af en Rute.

Man skal i denne Henseende bemærke, at en Tilladelse fra det offentlige Side til at drive den paagældende Rute ikke kan anses for at være et Formuegode, der bør være Genstand for Om-sætning med dertil sig knyttende Fortjeneste, da det Arbejde, der af Indehaveren eventuelt maatte være nedlagt i Rutens Oparbejdelse, allerede er blevet ham vederlagt ved den Fortjeneste, han har haft i den Tid, han har drevet Ruten. Det eneste, der bør være Genstand for Salg, er Rutens Automobilmateriel, eventuelt med tilhørende Garage. Hvis man anerkender, at selve Ruten kan sælges, vil dette i mange Tilfælde medføre en Overkapitalisering af Ruterne, hvilket kan gaa ud over Befolkningen, da Befordringen kan blive dyrere end andre Steder, hvorhos de paagældende Ruteindehavere kan risikere at miste deres i Foretagendet indsatte Kapitaler“.

Saa kommer det, som jeg beder om at lægge særlig Vægt paa:

„Men endvidere kan Følgen let blive, at Amtsraadene, naar Tidsfristen for Tilladelserne udløber, paa Forhaand vil føle sig bundet til at give de nye Tilladelser til de samme Indehavere, idet disse vil kunne gøre gældende, at de er gaaet ud fra, at Amtsraadene ved at approbere Betingelserne for deres Erhvervelse af Ruten har stillet dem i Udsigt at faa Tilladelserne fornyet, saaledes at Ruteindehaverne kan faa et